

EDITORIAL

Colom no és Pujol

El cas Millet, en espera que s'acabin les investigacions d'Hisenda sobre els comptes de les tres entitats involucrades (Fundació Orfeó - Palau de la Música, Consorci del Palau i Associació Cultural Orfeó Català) i s'acabiqui el secret de sumari, ens ofereix cada dia novetats cada cop més truculentes i esgarrifoses. El finançament, amb 630.000 euros, de la Fundació Trias Fargas ha estat la darrera bomba que ha esclatat. A canvi de què la Fundació Orfeó-Palau de la Música ha efectuat aquestes transferències a la fundació de Convergència Democràtica (CDC)? En la seva compareixença, divendres passat, davant els mitjans de comunicació, el secretari general de CDC, Felip Puig, més enllà de dir que els convenis entre ambdues fundacions eren «perfectament legals» i que no s'havia desviat ni un euro al partit, no va saber explicar per quins set sous la Fundació Trias Fargas ha rebut tants diners de Fèlix Millet. Ho sabem algun dia? Ho sabrem.

Més patètic és encara el cas d'Àngel Colom, tot i que la quantitat que va rebre del Palau de la Música (72.000 euros, segons ell; 150.000, segons la comptabilitat de Millet-Montull) no té parió amb la que va anar a parar a les arques de la fundació de CDC. En ser enxampat *in fraganti*, el Sis Ales ha intentat fugir d'escola reinventant-se com a víctima propiciatòria d'una delirant teoria conspiratòria dels socialistes contra Catalunya i el catalanisme polític.

Tal com va fer el seu mentor i protector polític, Jordi Pujol, en esclatar l'escàndol de la fallida de Banca Catalana, Àngel Colom s'ha apresat a embolicar-se la senyera per tal de cercar protecció patriòtica davant les evidències que el vinculen a la tèrbola trama Millet. Però no: Àngel Colom, per més que vulgui imitar-lo en aquest desagradable tràngol, no és Jordi Pujol. Al cap i a la fi, el patriotisme de Jordi Pujol va portar-lo a la presó durant el franquisme i els fiscals del cas Banca Catalana demanaven el processament de l'aleshores president de la Generalitat. Àngel Colom ja va perdre fa molt de temps tota la seva credibilitat patriòtica a les taules dels casinos i a la timba d'en Millet. ©

PIERINO

Què passa?

JAUME REIXACH

En aquesta vida –de moment– em toca portar dos barrets: el de periodista (per vocació i passió) i el d'editor empresari (per obligació). Aquesta dualitat em permet ser als dos cantons de la barrera i tenir una visió força panoràmica de la crisi actual. Només un exemple: l'edifici d'oficines on tenim la redacció s'ha anat buidant de manera vertiginosa en els darrers mesos. Empreses que marxen, empreses que pleguen, negocis que tanquen... Molts amics i companys de professió s'estan quedant sense feina i sense perspectives a mitjà termini de trobar-ne. Amics d'amics, amics de familiars, coneguts de coneguts...: mai com ara l'atur havia tocat tan de prop i de manera tan intensa el meu àmbit de relacions personals. Què passa?

Com a petit empresari també em relaciono amb altres petits i mitjans empresaris. La sensació de desassossec i d'impotència que tenen/tenim davant d'aquest tsunami econòmic és unívoca.

No conec ningú a qui les coses li rutllin bé, mai els empresaris catalans d'ara mateix no havien vist ni patit res de semblant. Empreses de tots els sectors –no solament de la construcció– amb anys i panys de vida, que havien aconseguit «salvar» les crisis del 1977, del 1986, del 1993, del 2001..., estan morint d'inanició en aquests moments. Qui no té diners per acomiadar, tanca per la brava. I el panorama laboral i empresarial, en els mesos a venir, pinta magre, molt magre. Què passa?

No vull ser simplista ni demagog, però gran part de la culpa d'aquest tràgic desori que patim la té el sector financer català i espanyol. Conec alguns banquers i molts bancaris: genèticament, no són

Empreses viables i amb projecció de futur han d'abaixar la persiana perquè la banca els nega les eines de finançament

pas mala gent ni van per la vida emulant Mr. Scrooge ni gaudeixen fent patir els treballadors i els empresaris. Malgrat això, i d'un quant temps ençà, es dediquen sistemàticament a reduir o cancel·lar les pòlisses de crèdit i les línies de descompte de les empreses i ne-

guen sense contemplacions nous préstecs per a futures inversions, almenys a les petites i mitjanes empreses. Les pòlisses, les línies de descompte i els crèdits són consubstancials al negoci bancari capitalista, són la saba que fa funcionar la roda comercial. Sense aquestes eines bàsiques, les empreses no tenen croses per caminar. De manera paradoxal, la banca espanyola –quinta essència del capitalisme– està matant el capitalisme!

Aquest és el mal gravíssim que patim: empreses viables i amb projecció de futur han d'acomiarar treballadors o han d'abaixar la persiana perquè la banca els nega els mecanismes elementals de finançament. Ja sé que hi ha empresaris temeraris que, embriagats per la «bombolla immobiliària», han provocat forats descomunals a bancs i caixes. Però a hores d'ara, a l'Estat espanyol, no hi ha cap banc ni caixa que hagi petat, tret de la Caja Castilla - la Mancha. En canvi, són milers i milers els autònoms i les petites i mitjanes empreses que han plegat en els últims mesos. Abans, els treballadors consideraven els banquers uns «delinqüents». Ara són els banquers els qui consideren els petits i mitjans empresaris com a «delinqüents en potència». L'economia i el comerç només poden rutllar sobre la base de la confiança i la generositat. Què cal fer perquè la banca faci de banca? ©